

דברי הנפר

מי זה הדליק

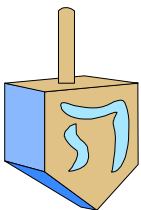
ביצוע: עממי
מילים: לזין קיפניס
לחן: ידידיה אדמון

מי זה הדליק נרות דקים
ככוכבים ברום?
יודעים גם תינוקות רכים
כי חנוכה היום.
טרללה...

כל נר עליז, כל נר חביב
דולק, רומז, נוצץ.
הילדים עומדים סביב
ולשמחה אין קץ.
טרללה...

גיליון מס 1925 * כ"ז כסלו תשס"ה * 10 בדצמבר 2004

נר שלישי של חנוכה
כפר-הנשיא * עלון פנימי
sachlav@kfar-hanassi.org.il

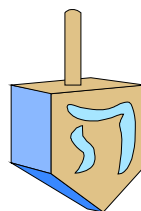
ימי חולדת

16.12	ריני כהן אדי נמנוב (75) תמר מימרון (נכדה-נמנוב) שלו כהן (נכד ב. כהן)	12.12	אביטל נוימן איריס וולפין איתי בן זאב אמיר שחר (נכד-סמברג) יואל מרקוסון
17.12	אודי אגם (50) רפי שיינגזיכט כרמי סינה דני קפלן יובל שיבי (נכדה-רחמני) בן איסטון (נכד)	13.12	אפריים מעין מרים קנדל-אלמן דני סמברג
18.12	אלן איסטון פט בן-זאב יותם עתיר (נכד ר. מנג'יגורסקי)	14.12	בלהה איילון
		15.12	טומי עמית איתמר עדר תאיר כהנא (נכד ר. כהן)

ימי נשואין

15.12	ג'יין ואיזק תלם-פוטש
16.12	הלן ואייבן לוי עדנה ואלק קולינס

אנו משתתפים בצערה של
ריבה בן-נתן ובני משפחתה
עם פטירת האחות
דורין ז"ל
אחרי מחלה קשה
שלא תדעו עוד צערה.

משתתפים בצערו של
אלף דוברינר
עם פטירת גיסו
יחיאל מוסקוביץ ז"ל.
שלא תדע צערה.

פירוורים

גדי ממליץ ללכת לטיול חלמוניות בואדי מחניים ללכת מהר. גבי ט. מספרת שזה מדהים. בשבת האחרונה יצאו רוכבי האופניים שלנו לרכיבה מסביב לכינרת (מהבית עד הבית), אומרים שהיה קשה אך מהנה.

מבצעים במרכולית, כדאי לבקר.

שמחנו לשמוע שעזאם עזאם שוחרר וחזר. אולי פה ישנה נקודת אור קטנה למערכת היחסים בינינו לבין מדינות הערב.

בסוף השבוע יוצאים תלמידי י"ב לכנס ניצנה, שיערך 4 ימים מחופשת חנוכה. ממש בימים אלה יטיילו עם אופניים במדבר.

אם במקרה נתקלתם בבחורים צולעים בקיבוץ {ינר, אורי, תמיר, אנדי ולוטן} זה בגלל משחק הרוגבי ששיחקו בשבת שעברה בראש פינה קבוצת גליל עליון מול הקבוצה של ירושלים.

בקהל הנגדי היו שריטה וג'ו שבאו לראות את נכדם משחק. ירושלים נצחו. ובכל זאת נשמח לראות אתכם באים לעודד.

דריה בילגורי חזרה אלינו, ברוכים הבאים.

היום יוצאים כל הילדים לחופשת חנוכה.

ביום שישי שעבר היתה משימת הבר מצווה ראשונה של כיתת גליל לאגמון, שם הם ניקו את תעלות הניקוז. משם הם הלכו להטבות הציפורים וקינחו עם שיט. התקלה היחידה שהיתה בכל הטיול זה שהג"פ של שמירה עיבד את הקלצ' ובעקבות כך איבד את חייו. ראוי להזכיר שאיתן שלנו הצליח לנהוג איתו בלי קלצ' עד הקיבוץ.

מסיבת סילבסטר יוצא השנה ביום ששי. המסיבה תערך במועדון. פירסום בהמשך.

מיטל מוסרת שבת הספר "רעננים" מודה לכולם על התרומות של הבגדים והמשחקים, כרגע לא צריך יותר, אך נשמח לקבל כדורי סל וכדורי רגל וחומרי יצירה.

אריאן סוקול התגייסה ביום ראשון להיות לוחמת בתותחנים וחתמה לשלוש שנים.

ברכות ללוטן מזרחי שקיבל רשיון נהיגה השבוע. אנא סע בזהירות ובבטחה.
ושיהיה לכולם שבת שלום ושבוע טוב

אבלין

בר-מצווה משימה ראשונה

הוזמנתי לשעה 17.00 לנעורון לשמוע ולדווח ל"דברי" על המשימה הראשונה של בני המצווה, אשר התקיימה ביום שישי האחרון.

טוב, אין מנוס, אני חייבת להגיד שהייתי מ-ז-ז-ע-ז-ע-ת ממראה המקום! איזו עזובה – מזרונים בערימות, כסאות שבורים, אשפה וניירות מפוזרים בכל החדר – וקר – פשוט עצוב. יש לציין שיש חלקים אחרים בנעורון שנראים במצב יותר טוב, אבל "זה של הגדולים" אמרו ה"קטנים" שלנו. עד לשעה 17.25 הגיעו 5 בנים ומיכל ג' שגם היא התבקשה לבוא ולרשום רשמים. אין מדריך, אין צוות – כלום! אז אם ירשו לי עיצה – תשכחו ממשימות בינתיים, ודאגו ליצור מועדון, מקום מפגש ראוי לבני-אדם, שאו-טו-טו אמורים לקחת את עצמם את החיים בידיים באחריות.

ובכל זאת, ביום שישי יצאו ה-9, פלוס אילן המדריך, איתן ורפי ההורים, כולם על אופניים בכיוון האגמון – דרך גשר בנות יעקב והסבר ליד האנדרטה במשמר הירדן.

תחנה ראשונה, המצפור באגם החולה וביחד עם איציק צפו בפלמינגו, שקנאים, עגורים ויתר בעלי כנף. סוף-סוף הגיע הזמן לגשת למשימה עצמה – עבודת הניקיון. קיבלו שקיות ניילון, הסתדרו בשלשות (אבל הודגש: כולם ביחד) ונעו לאורך התעלות לצד האגם לאסוף המון פסולת. בגמר העבודה, חיכתה לחבר'ה הפתעה – שייט על סירות פדאלים! ההנאה הייתה גדולה, וחזרו הביתה עייפים, מלוכלכים אך מה זה מבסוטים!

אני מודה לחמשת הבנים שענו לשאלותינו, וחבל שהיתר לא הגיעו – בטח היו עוד ועוד חוויות.

הצלחה בהמשך הדרך

אלזה (הכתבת הניידת)

תדפיס פרוט שיחות טלפון – שינוי מדיניות

מדי חודש מודפסים בין 650 ל- 750 דפי פרוט שיחות טלפון. דפים אלה מודפסים במחשב ישן (486) ומדפסת סיכות ישנה שהינה "סוס העבודה" היחיד המסוגל לטפל בכמות הדפסה כזו. ההדפסה עורכת כ 6-8 שעות ברציפות ויש לשים עין על המדפסת מספר פעמים בשעה אחרת הנייר, הסרט והמערכת כולה הופכים לעיסה בלתי מזוהה.

יחד עם זאת דפים אלה, רובם ככולם מוצאים דרכם לפחי האשפה השונים. ימים ספורים לאחר מכן מתקבלות בקשות לדפים נוספים של אותם חשבונות טלפון.

בעקבות כל האמור לעיל ראיתי לנכון להפסיק את ממנהג הדפסת הדוחות האוטומטי והחל מינואר 2005 יודפסו חשבונות רק עבור אלה שידרשו זאת. כלומר – מי שלא יבקש את הדוח במפורש לא יקבל אותו.

במידה והיקף ההדפסות יקטן לכמות מתקבלת על הדעת, יישאר הסדר זה בתוקף. במידה וגם זה לא יפתור את הבעיה אאלץ לקחת מחיר כלשהו על כל תדפיס, לפי שלוחה או לפי דף.

לכן כל המעוניין בדוח חודשי של פרוט שיחות טלפון, נא לידע אותי דרך הודעה בשלוחה 4777

מדובר בכל הטלפונים כולל המגזר העסקי, קהילתי, ממסדי וכו' (לא כולל פלאפון וסלקום)

בברכה - דוד אלמן

**ולהלן עוד פירוורים. כן, עוד פירוורים. דווקא טריים – לא מעופשים - למרות שחיכינו להם שבועיים!
כל הכבוד למשפחת רוזנקרנץ שעם הפישול החד-פעמי הם בכל זאת בין המתמידים, שאוספים עבורנו את החדשות הטרויות ביותר של המקום בנאמנות וסיגנון מהמם. תודה!**

שלוש ארבע – שלוש ארבע ולעבודה, בשעה טובה נבחרו חברי הדירקטוריון החדש של כפר הנשיא. עכשיו הגיע הזמן לעבודה הפורייה לטובת כולנו. שיהיה בהצלחה להם ולנו. אנחנו צריכים את זה.

הו , **תן לי כוח !** - אגב ההצבעה האחרונה, התברר לי שחוקי ייפוי הכוח, לטובת אלו שנבצר מהם להגיע להצבעה, נוקשים וחמורים. בעוד שבכנסת ישראל התברר שאפשר להצביע אפילו פעמיים, אצלנו נמנע מחבר להצביע אם אינו נוכח בשעת ההצבעה אלא אם כן הוא נמצא בחו"ל, וגם אז הוא יכול ליפות את כוחו רק של בן זוגו. המצב הזה מגוחך, ומונע מלא מעט חברים לממש את זכותם להצביע ולהשפיע. כדאי לחשוב על תיקון המעוות – חומר למחשבה ופעולה לנבחרים החדשים.

שיוך דירות – דיון נוסף בנושא נערך במועדון תוך השתתפות ערה של הנוכחים. הרושם המתקבל שהרוב טעון ברור נוסף, על הברור והמובן מאליו. החוברת תיאלץ לעבור עוד שינויים לא מעטים עד לגיבוש הנוסח הסופי, וגם אז יהיו ודאי רבים לא מרוצים. מה שבטוח שאף אחד לא יוכל לצאת עם מלוא תאוותו בידו.

כללית – מושלם ! - עובדי קופ"ח כללית מחוז צפון, זכו בשי על עבודתם הנאמנה והמסורה. סוף שבוע בבית מלון במקום הנמוך ביותר בעולם – ים המלח. האירוח היה מושלם. דווקא במקום הנמוך בעולם, השירות והרמה הם מעל ומעבר. כל הכבוד! גם לקופה על השי וגם למלון על השירות.

עין גדי, עין גדי – בדרך דרומה למלון עצרנו להפסקה קצרה בקיבוץ עין גדי. לשמחתנו הרבה גילינו שהארבה לא הותיר נזק נראה לעין. מה שכן ניתן לראות זה גן בוטני מרהיב ביופיו ובמגוון זני הצומח והפורח, מעצי הבאובב המרשימים בגודלם, ועד לגינות הקקטוסים. הגן הבוטני המוכר כנכס תרבות עולמי, מטופח מאוד ומצדיק כל מילה בשיר המפורסם. שווה בהחלט ביקור.

קלוריות קלוריות – חנוכה בפתח והקלוריות של כל סופגניה שוות לפחות שמונה ימים של דיאטה מאומצת. כנראה שככה זה בחיים. החטא ועונשו.

קלוריות קלוריות 2 – אגב המלון בים המלח בצד השבחים הרבים, המקום בהחלט לא ממומלץ למי שצריך דיאטה, נמצא במהלך דיאטה, או אפילו חושב על דיאטה. שפע כזה של אוכל טעים ומגוון מדכא כל מחשבה בנושא. כמו שאמרנו החטא ועונשו.

דינה לוי-הוניג – הגיעה לביקור מולדת מארצות הקור (קנדה) לחורף הישראלי. ימותו הקנאים!

סוף – סוף – הגיע הגיע עזאם עזאם. מצטער אבל לא יכולתי להמנע מהבדיחה הפאטטית הזו. ברכות לבביות לשב הביתה והתאקלמות מהירה בחברה הישראלית של 2004 נקוה שהשוק לא יהיה גדול מידי.

רג'י פרלסון – חזרה עם מצברים מלאים מהחופש הממושך, ומיד נרתמה – כהרגלה לטובת פעילות התרבות המקומית. כל הכבוד וכן ירבו.

גליל עליון – ניצחון גדול לבחורים של **עודד קטש** על הפועל ירושלים נתנו לקהל המקומי טעם של פעם. שחקני דור העתיד מקבוצת הקט-סל **עמית דדוש**, **שגיב שטיינר**, **דן הרמץ**, **וגולן רוזנקרנץ** נהנו לכדרר עם כוכב העבר בצידי המגרש. במשחק עצמו הם הסתפקו בינתיים בניגוב זיעת השחקנים שניגרה על הרצפה. כל אחד מתחיל איפשהו.

3110570 – טור' **רוזנקרנץ אבי** שוחרר השבוע רשמית מצה"ל בטקס מרגש ומרשים. (סתם) בטקס נחמד. אולי בגלל שכפי שאתם מבינים אינני נמנע על בעלי הדרגות הבכירות, ואולי זו הסיבה שאינני מצטרף למפלגת העבודה ורץ לפוליטיקה. כן שוחרר **רס"ר שלומי זולטי**.

ניב דדוש – הידוע גם בכינויו **פופו** ניגן ביום שישי האחרון כאשר הוא חולה. כאות הזדהות גם הפסנתר עליו ניגן היה מקולקל. ניב מבטיח לחזור למקצה שיפורים עם **עמית כץ** בהזדמנות הראשונה.

ברית שפירית – הברכה הטיפולית פרי יוזמתה והשקעתה של **צביה כץ** הולכת ונשלמת. ברכות לצביה ושיהיה בהצלחה לצוות המטפלים וגם למטופלים.

אריה וולפין – הרצה על הסכסוך הישראלי פלשתינאי וכותרת ההרצאה העלתה גם רעיונות לפתרון הסכסוך. נשמח לשמוע תגובות ומעניין האם הגיע כבר טלפון מהחווה...

ועד אז ובכלל שיעבור לכם הכל ממול. חג אורים שמח.

מאחלים: טור' (במיל) **אבי דורית אביב גליל בת-אל גולן** ליהי כרמל רוזנקרנץ.

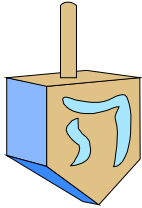
גשמי תובמבר

למרות גלי החום שהיו בחודש זה, נרשמו בו 94.3 מ"מ גשם, ובזאת הוא מצטרף לקבוצה נכבדה של 6 שנים שבהם נרשמה כמות דומה של ממטרים.

לצורך הסטטיסטיקה יש לציין שבמשך 57 השנים של מדידת הגשם אצלנו, מצאנו הבדלים עצומים בין השנים.

השנה השחונה ביותר היתה שנת 1962, עם 0.2 מ:מ, מתוך כמות שנתית של 508.9, לעומת השנה הגשומה ביותר שהיתה 1964, בה נרשמו 222.2 מ"מ מתוך 642.7 שנתית.

טבלת חלוקת הכמויות לחודש נובמבר:

עד 10 מ"מ	9 ימים
10.1 עד 50.0 מ"מ	24 ימים
50.1 עד 100.0 מ"מ	15 ימים
100.1 עד 200.0	6 ימים
מעל 200 מ"מ	3 ימים
סה"כ	57 ימים

כל מי שמעוניין בפרטים נוספים, יוכל לפנות לארכיון המשק, אמנם אין שם פרטים על שלג, ברד, רעידת אדמה, ומרעין בישין אחרים.

יצחק עדר

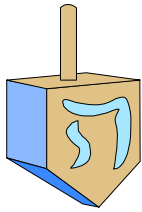

שמירת לילה

כשסיימתי לקרוא לפני שבוע על בעיות השמירה בכפר-הנשיא פשוט לא ידעתי אם לצחוק או לבכות, נראה לי שהמצב הוא כזה:

1. אם אכן יש צורך בשמירה בכפר-הנשיא כל לילה, וברור לכולנו שיש צורך כזה, ברור גם שיש לשומרים צורך בנשק.
2. אם אנחנו מצפים לשמירה בכל המשק, ברור גם כן שלשומרים חייב להיות רכב והכוונה לרכב מתאים, **למזלנו סופק לנו רכב כזה ע"י המועצה!**
3. כמו כן כדי שהשומרים יבצעו את התפקיד החשוב הזה, מובן מאליו שלשני השומרים חייב להיות נשק! אם רק לאחד השומרים יש נשק, מה מצפים מהשני שישתמש ב- catapult (מקלע) שלו?

רות רחמני

רשימת שומרים 10 עד 16 בדצמבר

שם	תאריך	יום
אלעד שרקי	10/12	יום שישי
תמיר שפרונג	11/12	יום שבת
דוד תלם	12/12	יום א'
אודי אגם	13/12	יום ב'
אורי אדלשטיין	14/12	יום ג'
גבי אורן	15/12	יום ד'
יגיל אורן	16/12	יום ה'

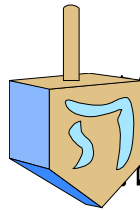
מהמרפאה

החל מ-1 בדצמבר 2004:

1. אין יותר מכירת תרופות במזומן.
2. אנו לא נקבל תרופות חזרה, לאחר שהוצאו מהמרפאה.
3. תוספי מזון וויטמינים שנקנו עד היום בבית המרקחת הפרטי, ירכשו מהיום ע"י החבר באופן עצמאי.
4. אנו מזכירות לחברים, שלאחר ביקור אצל רופא במרפאת חוץ, אם ניתן לכם מרשם, יש לקנות את התרופה בבית המרקחת של קופ"ח, מאחר ולא תמיד יש ברשותנו את התרופה המבוקשת.
5. כדי להקל על מבוטחי קופ"ח, וכדי לייעל את המערכת נפתח שירות של קופ"ח כללית באינטרנט, בכתובת:
www.elalit.co.il שבו ניתן להזמין תורים למרפאות מסוימות (אורטופדיה, עיניים, עור, נשים ועוד). כמו כן, ניתן לקבל קוד כניסה לשרות שבו ניתן לקבל תוצאות בדיקות מעבדה ושירותים נוספים אחרים. כדי לקבל קוד כזה, יש להתקשר לצ'ארלי בקופ"ח בטובא - 6937377.

ושכולנו נהיה בריאים - צוות המרפאה

ניפגש בתוך הלום.

על הבמה תחזו בשפע כוכב
(לראות אותם לא חלמתם בחיים
וביחד את נס חנוכה נרים).

ביום שישי 10/12

19:30 תה, קפה וסופגניות.
20:00 תחילת המסיבה באולם.

צוות החג,
מיקי נוי ואביטל שובל.

נר שמיני: 14/12/04 יום שלישי בשבוע

אנו רוצים להזמין אתכם למסיבת נר שמיני של חנוכה

תחת הכותרת "בואו נכיר בינינו".

ערב משותף לתושבים וחברים

שייערך במועדון בשעה 18.00

התפריט יכלול מבחר מרקים (בתשלום)
וקפה ועוגה על חשבון הבית.
בואו בהמוניכם.

קורין, רג'י ושושנה ש.

מכתב אל קבוצת בני כפר הנשיא

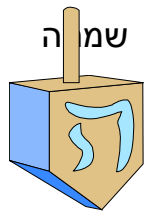
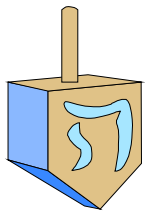
שלום לכם קבוצת בנים.

כיוון שהנכם רוצים בטובתנו ומעונינים לסייע בייעוץ מתוך כבוד ואהבה, אינני מבינה למה אתם לא מזדהים וחותמים בשמכם, אלא נותנים לאיתי לעשות זאת בשבילכם.

אכן נעזרנו בהערות ומעבודתו המקצועית של אותו עורך דין ותודתנו על תרומתו, תרומתכם. אני עדיין לא דיברתי עם דודו באותו נושא. באמת, לפעמים קשה להבין איך אדם מלומד ומשכיל מרשה לעצמו התפרצויות ילדותיות כאלה. אני מקווה כמובן, שדודו אינו כועס וסוער ישירות עליכם. אולי הוא רק כועס על עלבון שהרגיש בהעדר הזמנה כוללת לכלל החברים ומצא את הדבר תמוה, כי זה לא אהפשר דו-שיח לכולם כפי שרציתם.

בכל אופן, יפה איתי שרצית להתפייס ושנרגיש כולנו יותר טוב. נשארתי בכל זאת, השאלה אם אנחנו עדיין משפחה אחת מורחבת, איך הגיע דברי הכפר לידי עורך הדין ואך אתה הגבת לתגובתו?

בתקווה לימים טובים ובעילום שם.

זהבה ושלושת הבנים

בואו נתחיל מהדברים הטובים: דברי הכפר רוחש מאמרים, כמו דבורים ביערת-דבש. דוד אלמן פוסע בעקבות שייקספיר (דוד, תודה, אתה מוזמן לשחזר את ההספד שלך בהלוויה שלי), שלופה מאיר, בחן רב יש לומר, את הקלות הבלתי נסבלת של זכות ההורשה, לדודו סתמו את הפה סוף סוף, ואיתי סלע מצא סוף סוף קבוצה.

אם תרשו לי, הייתי מבקש להציג תמונה אולי קצת יותר מורכבת של הדברים. אבל לשם כך נצטרך

ללכת הרבה שנים לאחור במכונת הזמן.

השנה היא שנת **1972**, אני מתבונן ביישוב המזדקן, אשדות-יעקב, שמקיף אותי מסביב במצבות של בני משק שמתו כבר משיבה טובה, מחליט שאין לי יותר מה לעשות שם ועובר בהתרגשות מרובה בעקבות נערה תכולת עין, לקבוץ צעיר ו(אנגלו)סקסי בשם כפר הנשיא. שם אני פוגש אנשים מרתקים שאפילו מתירים לי כעבור כמה זמן, להזמין בשבילם סרטים. (יש לציין שאותם ימים רחוקים, היו ראויים לכינוי "ימי הקולנוע", על משקל "ימי הרדיו" שקדמו להם). עד היום אני זוכר בערגה רבה איך ננזפתי על ידי אחד המייסדים על כך שאני מזמין סרטים בשפה זרה להקרנה בכפר הנשיא, וזאת משום שברוב טיפשותי העזתי להזמין סרט ישראלי בשם "חמסין". (בסוף הגלגל הראשון נשארנו בחדר האוכל, ארווין והמקרנה, אני ושני מתנדבים שחשבו בכלל שהסרט באיטלקית. הסרט היה מצוין דרך אגב). בלי שום הגזמה, היו אלה ימים מלאי חיוניות והשראה ורק השמים היו הגבול. (הותיקים היו אז בערך בגילי היום, ודני נמלי פיתח אז יוזמות אגרונומיות עצמאיות ומלאות "השראה" בפני עצמן).

בערך באותו הזמן שאני נעתי פנימה, החלו בני המשק החסונים והמרטיטים של המקום המופלא שאליו הגעתי, מסיבות דומות לשלי או מסיבות אחרות, לנוע החוצה. הם קצו במקום הזה שחנק אותם, באנשים המוכרים להם עד לזרא שהיו פוגשים יום יום במדרכות. בקיצור המרחבים העצומים של העולם קראו להם והם יצאו לקראתו בחדווה מרובה. כאן המקום להעיר שקרוב לזדאי כמו שקרה לי, כך קרה גם להם, שהמקום שהשארנו מאחור קפא לנו בקפסולת זמן ונותר בזיכרונו כשהוא קבוע ובלתי משתנה (הרי כל מה שאנחנו משאירים מאחור נועד לקפוא, תיראו מה קרה לאשת לוט), והוא המקום שאליו אנחנו שבים תמיד בתודעתנו, שוב ושוב כמו גלים שמתנפצים אל החוף, כאשר רע לנו, כאשר אנו בודדים, או כאשר סתם מתעייף לנו מהעולם.

אני זוכר את הפעם הראשונה שבאתי לאשדות-יעקב כדי לגלות איך "החארות" שנשארו שם, הפכו את המקום המופלא שעזבתי מאחור לערימת גרוטאות אחת גדולה ומכוערת. ממש כאב לי הלב על כל הדברים הטובים והיפים ששימשו רקע לילדות הנפלאה שלי. "איך אתם מעיזים", זעקתי אליהם בלב שותת דם, "אין לכם בושה? אין לכם טיפת כבוד למה שהיה?". מתוך מה שעבר עלי אז, אני מבין יותר טוב כעת, מה עובר על מי שעזב את המקום שלו לטובת מי שבא אליו. אני מבין גם היום שאל המקומות האלה אין באמת דרך חזרה. (במאמר מוסגר, מרושע מעט צריך להודות, אפשר להעיר שאת מה שרון כתב לא מזמן, אפשר גם לפרש בקריאה חתרנית כך- שמי שמוכר את הבית של אימא שלו בשביל רכב ארבע על ארבע, שלא יתפלא אחר כך שאין לו לאן לחזור). הרי בסופו של דבר כל מי שבא כמוני לחיות כאן בכפר הנשיא, לצד ההורים של "הבנים שעזבו", מבקש בסך הכול את מה שאותם בנים עוזבים מבקשים

לעשות בכל מקום בו בחרו הם לרקום את חייהם- את הזכות לחלום ולהגשים את החלום שלהם במקום שבו הם חיים.

כאן אני מבקש לעצור, ולאבחן שתי תסמונות אופייניות: אחת תיקרא להלן "תסמונת זהבה ושלושת הבנים": והיא התסמונת של כל מי שעזב את ביתו וכשהוא שב אליו הוא מזדעק מיד - "מי ישב בכסא שלי, מי אכל בצלחת שלי, מי ישן במיטה שלי ומי נגע לי במארמיט".

אבל יש עוד צד במודל של זהבה ושלושת הבנים, הצד של זהבה. גם אני, כמו זהבה, רוצה לפעמים להימלט כל עוד רוחי בי, כאשר אני שומע אתכם חוזרים אל הבית מהיער ותובעים את שלכם בקול רעש גדול. בעת שכזאת אני רק מבקש לברוח מכאן מושפל ולא קרוא, כדי שלא תיראו אותי אוכל לכם מהצלחת, יושב לכם בכיסא, ישן לכם במיטה ומשחק לכם בצעצועים.

התסמונת השנייה נקראת "תסמונת אל תיגעו בשמורה שלי": והיא נוגעת בעצם לכל ה"אינדיאנים" שעזבו את השמורה שלהם לטובת העולם הגדול, וכשהם שבים אליה לביקור לאחר שנים, הם מתעצבנים על כך שאלה שנשארו בה העזו להשליך את המסורת המופלאה של האינדיאנים לטובת בתי קזינו, שהרווחים מהם מסייעים להם לשלוח את הילדים למכללה. "איך יכולתם להרוס לנו כך את ערכי השמורה", יטענו בצדקנות מרובה הלוקים בתסמונת, "רק כסף ונדל"ן זה מה שמעניין אתכם, זה באמת כל מה שיש לכם בראש?".

ועכשיו בואו ונסכם. אכן נכון, אתם שעזבתם שותפים שלנו בקהילה הגדולה של כפר הנשיא, זאת שמשתרעת על גבעה נישאה בגליל ועל פני היקום כולו בכל מקום שאתם נמצאים בו. ותמיד, אבל תמיד תהיו מוזמנים להשתתף ולקחת חלק בשמחתנו, כשאנחנו שמחים, וביגונו כאשר הוא יורד עלינו. אבל נדמה לי שמן הראוי היה שתעשו זאת קצת יותר בדחילו ורחימו ובהרבה צניעות, לא כאדוני הארץ.

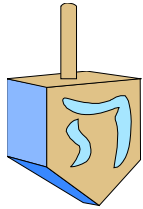
"כי לי הארץ כי גרים ותושבים אתם עימדי" (ויקרא כ"ה כ"ג) הוא הפסוק שנועד למנוע מאיתנו (אבל גם מכם), לתפוס תחת ולהאמין שאנחנו חזות הכול. מה לעשות שלופה, האמת היא שכמו "הזקנה" בספור שלך כנראה כולנו בני-תמותה. כולנו בני חלוף, ארעיים במקום הזה שימשיך להתקיים, כך או אחרת יש לקוות, הרבה זמן אחרי שכולנו כבר לא נהיה כאן כדי להתכתש עליו. ורגע אחד, לפני שכולנו נהיה צודקים יותר מדי, בואו נעצור לשנייה וננסה לעשות את זה באמת לא כבעלי - בית שרבים על חלוקתו, אלא כבעלי אינטרס משותף, אינטרס שבינתיים נקרא לו בית כפר הנשיא, שהוא הבית של כולנו, עד שיוכח אחרת.

דודו פלמה (בשם עצמי)

שייך דירות-הרהורים שנכתבו לפני כמה חודשים

ונשלחו אז לכמה מהבנים מחוץ לקבוץ. 11/09/04

שימו לב לתאריך שבו אני כותבת את הדברים האלה. אווירה אפוקליפטית מסוימת שורה עלי, מדרבנת אותי לכתוב את הדברים. אני לא יודעת אם זה בגלל התאריך הזה, שנמצא בתת מודע, או בגלל הימים הנוראים או בגלל התקצרות היום והמעטה בהפרשת הסרטונין במוח.
ולענינו:

סוף כל מעשה במחשבה תחילה, ואני אומרת יותר מזה, מחזון.

אנחנו, הבנים, על בשרינו, חווינו הגשמה של חזון, איך בשדה של אבנים ובאין מדינה מוקם ישוב משגשג, שהיה הרבה מעבר לכל הגיון ולכל דמיון של מה שהבונים שלו תכננו. מה אני רוצה להגיד? חזון- שזה כמו תמונת עתיד רצויה, שנראה לפעמים שהיא לא מעשית, מתגשם לעיתים במהירות רבה ובמידה שהיא מעל ומעבר למה שהחזנה תכנן בדמיונו.

ולענין ממש-

כמו שאמרתי לא פעם, אני רואה את עצמי שייכת לקהילה הרחבה של כפר הנשיא, אפילו שאני לא גרה במקום, הרווחה והשגשוג במקום חשובים לי. אני חושבת על הקבוץ בעתיד. עוד עשר, עשרים, שלושים, חמישים שנה. בכל פעם שאני בקבוץ אני מבררת האם נולדו תינוקות? מה מצב הפרנסה? אני רוצה שהמקום ישגשג, שיגורו בו אנשים שבעי רצון, שהבתים יהיו מלאים באוכלוסיה רב גילית, שתהיה פעילות קהילתית, שהמקום יהיה מתוחזק בגאווה על ידי אנשים שרוצים לגור במקום ולא מעניין אותי שיהיו כולם אנשים חדשים שלא הכרתי, וגם אוכל לעמוד, רגשית, בכך שבבית הורי תגור משפחה אחרת. מה לא הייתי רוצה לראות כשאגיע לקבוץ? יקרע את לבי לראות מקום מוזנח, דל אוכלוסיה, שחצי מבתי ריקים, בגלל מאבקים משפטיים כאלה ואחרים שיזומים על ידי בני משק שלא גרים במקום ולא רוצים לגור במקום, אבל רוצים את הנכס, שישמש להם כמעון לסופי שבוע. יצער אותי מאד אם האוכלוסיה שתגור במקום תהיה דלה ומרירה, כל אחד רק שומר על עצמו, ללא כל פעילות קהילתית, שלא לדבר על מעט ילדים והרבה זקנים.

אני חושבת שבמעשי אני יכולה להשפיע על איך שיראה ויתפקד המקום הזה בעתיד.

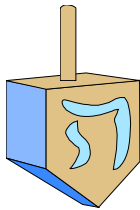
הקבוץ עומד בפתח של תהליך בעייתי - הפרטת הנכסים הכלליים וכעת מתמודדים עם נושא שייך הדירות.

נקודות התיחסות:

יש לנושא, בגדול, שתי נקודות התיחסות, שיכולות להיות שייכות לאנשים שנמצאים בתוך הקבוץ וגם לבנים שמחוץ לקבוץ:
כלכלית בלבד: נקודת התיחסות שאומרת - מה שמענין אותי זה לקבל מה שיותר נכסים מהשיוך הזה, ולא מענין אותי הישוב והקהילה, לא עכשיו, ולא מה שיהיה איתם בעתיד. (או במילים אחרות הקבוץ נגמר, מתפרק, כל אחד יקח מה שיותר ויברח).

החברתית: נקודת התיחסות שמתחשבת בקהילה שגרה במקום, ורוצה להמשיך לגור במקום. מתחשבת בכך שימשיכו להתקיים במקום ישוב וקהילה גם בעתיד, מתחשבת בקשיים שעשויים להיות בעתיד לאנשים שיגורו במקום וינסו לשמור על אופי מסוים של קהילה, גישה שמנסה לשייך את הנכסים בצורה ההוגנת ביותר במסגרת האמצעים הלא רבים שיש.

מילה על עורכי דין

(קטע מצונזר)

דרך הפעולה שאני מציעה

שכל אחד יתרכז רגע ויחשוב מה הוא רוצה באמת להשיג מהתהליך הזה, כלומר איך הוא היה רוצה לראות את הדברים (קבוץ, נכסים) בעוד שלוש – חמש שנים, כשהכל יהיה גמור. סוף כל מעשה במחשבה תחילה, ואני אומרת יותר ממחשבה – מחזון תחילה. (ראו פסקה פותחת).

1. לקיים עוד מפגש בנים, נאמר בעוד שבוע, בשבת 18.9 שמטרתו להיות קונקרטי, כלומר לדלות מתוך התקנון את אותן נקודות שהן ממש בעיתיות ולגביהן לחשוב איך משנים. לקראת הישיבה הזו אני מציעה כבר להכין מסמך של הנקודות הבעיות ולהפיץ אותו.*

2. דרך השגת השינוי היא בכך שהבנים ישוחחו עם הוריהם, ובמקביל, למצוא מישהו מתוך האגודה (קבוץ), שיסכים להוביל את הבקשות האלה מול ועדת השיוך או מול הקהילה, באסיפה. (הדסה? מעין? צילה? גדי? תמר וולפין? יוסי כץ? צביה כץ? גרשי? מקס? יש בודאי עוד רבים שלא חשבתי עליהם).

*הנקודות הבעיות, לפי הבנתי

1. סעיף 8 ג אלמנה/אלמן ותיק שבן זוג/ה נפטר לפני 27.9.02 מקבל רק חצי מערך הדירה. (התקנון לא מתחשב בכל שנות הותק שצבר בן הזוג שנפטר (40-50) שנה ובכך לא מאפשר להורה שנפטר להעביר כלום לבניו. זו נקודה היחידה שאני תומכת מאד לשנות אותה במלואה)
2. סעיף 21 -אי אפשר להשכיר שרותים של עו"ד לסכסוכים שיהיו על הדירות בקבוץ, וצריך להעזר בועדת בוררות פנימית שתוקם בקבוץ. (אני מבינה שזה סעיף שנראה בעיתי. אני לא אפעל לשנות אותו. אני רואה כאן את הצד של הקבוץ).
3. סעיף 8 ב -חישוב הותק – מקסימום 28 שנים לאחד מזוג ו36 ליחיד. (אני מבינה שיש שחושבים שזה בעיתי. אני מאמינה שחשובים אחרים לא יובילו להבדל משמעותי ואני לא אתמוך בשינוי של הסעיף הזה)
4. סעיף 4ט- הקבוץ הוא שמחליט אם לתת ליורש כסף עבור הדירה או לתת לו למכור אותה. (אני בעד להשאיר את זה כך, עם סייג שתינתן ליורש חצי שנה או שנה, נאמר, למכור או להשכיר את הדירה ואם לא יטופל, אז הקבוץ יוכל להעביר את הערך ליורש ולקבל את הדירה).
5. סעיף 13 ג שכל קונה או משכיר של הדירה יצטרך לעבור ועדת קבלה של הקבוץ, כולל היורש, לפני שיוכל לעבור לגור בבית (אני מסכימה עם הקבוץ ולא אאבק על הסעיף הזה)
6. סעיף 11 ב כשחבר נמצא בבית סיעודי באורח קבע עליו להשכיר את דירתו, או שהקבוץ ישכיר אותה עבורו והעלות תעבור לכיסוי ההוצאות של החבר בבית הסיעודי, או במידה והוא מכסה את עצמו אז לחשבונו של החבר. (אני לא אאבק על הסעיף הזה. הוא הגיוני לדעתי.)
7. סעיף 11 ז תירשם הערת אזהרה לטובת הקבוץ בלשכת רישום מקרקעין על הדירות – מה תהיה הערת האזהרה? יש לדעת אותה (אני תומכת בשינוי סעיף זה לשקיפות).

אני יודעת שיש עוד הרבה בנים ובנות שחושבים כמוני – שמזדהים עם הקו החברתי ומסכימים עם הקו הכללי שנקטה בו ועדת השיוך. אני מזמינה אותם (אתכם) גם להשמיע קול. זהו

שבת שלום לכולם

באהבה

שילוחית עדר ליפשיץ

ברייכת שפירית

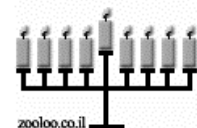
לאחר עיכובים כאלו ואחרים

אני שמחה להודיע על פתיחת ה"שפירית"

זו בריכה מחוממת כל השנה ויכולה לתת תשובות להרבה צרכים ורצונות

- * טפולים להרפיית כאבים
- * התעמלות מים בקבוצה קטנה
- * שיפור תפקוד לאחר ניתוחים
- * עבודה על יציבה נכונה ושיפור שיווי משקל
- * למוד שחייה

תנוכה שמח

* שעת כיף וחוויה

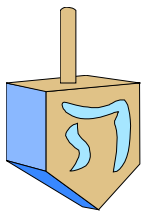
ועוד....

העבודה נעשית בקבוצות או פרטני – תלוי ברצון או בצורך של האדם עצמו ו/או בהמלצתי.

לן וינטראוב ימשיך להפעיל את קבוצת המתעמלות שלו פעמיים בשבוע כפי שהוא כבר פרסם.

כמו כן לאה תפעיל את הקבוצה שלה . מי שמעוניין/נת להמשיך עם לאה או לן מתבקש/ת לפנות אליהם.

מי שמעוניין לשמוע יותר / להתעניין / לקבוע יכול לעשות זאת טלפונית בשעות היום לנייד שלי או בערב לבית ואשמח להוסיף מידע ככל שאוכל.

צביה

ועד אז אתם מוזמנים סתם לבוא ולהציץ.
להשתמע ולהתראות

הודעה מוקדמת

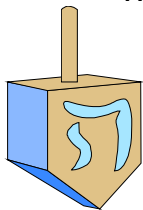
ביום שישי - ה-17.12 (אחרי חנוכה) אנו שמחים לארח במועדון שלנו - בשעה 20.00 את מנהל מפעל "הבונים" (שלנו) אורי אולינר

שידבר על עבודתו כמנכ"ל - ויענה על שאלות החברים.

אז, אנא, תסמנו את התאריך בלוח!

המנהיג כיוצר משמעות

מאת אבי אלטמן, יועץ ארגוני ב"מכון מנהיגות - יעוץ לארגונים לומדים"
פורסם לראשונה מרץ 2001

קרל וייק הוא אחד הכותבים המקוריים והמבריקים על תורת הארגון. מספרו משנת 1995 "יצירת משמעות בארגונים" (sensemaking in organizations) מובא כאן: 'סיפור המפה' כלשונו (בתרגום חפשי):

סיפור המפה

האירוע המיוחס לאציל הונגרי בשם אלברט סנט-ג'ורטי ונכתב כפואמה ע"י הולוב (1970), התרחש במהלך אימונים צבאיים בשוויץ. סגן צעיר של יחידה הונגרית קטנה שלח בהרים האלפים כיתת סיור אל שממת הקרח. השלג התחיל לרדת מיד, נמשך יומיים והכיתה לא חזרה. הסגן סבל וחשש ששלח את אנשיו אל מותם. אבל ביום השלישי הכיתה חזרה. איפה היו? איך מצאו את דרכם חזרה? כן, הם אמרו, היינו בטוחים שאנחנו אבודים וחיכינו לסופנו. אך אז, אחד מאתנו מצא מפה בכיסו. הקמנו מחנה, חיכינו עד ששככה הסערה ואז בעזרת המפה זיהינו את מקומנו והנה אנחנו כאן. הסגן שאל את המפה והעיף בה מבט בוחן וגילה לתדהמתו שזו לא הייתה מפה של האלפים אלא של הפירנאים.

ברצוני להתבונן בסיפור הזה ולומר דרכו כמה דברים על תופעת המנהיגות:

קבוצת החיילים שבסיפור עברה **מהגדרת מציאות אחת לאחרת**. מהראשונה: "אנחנו אבודים לא נותר לנו אלא לחכות לסופנו" אל השניה: "יש לנו מפה בעזרתה נוכל למצוא את דרכנו". **המציאות לכאורה לא השתנתה**, שכן בנסיבות הללו, המפה לא הייתה שווה יותר מהנייר עליו היא מודפסת, **אבל הפרשנות של המציאות השתנתה באופן קיצוני**. במקרה הזה ההבדל בין שתי תפיסות המציאות היה כהבדל בין חיים ומוות.

רוצה לומר שלאירועים שמסביבנו אין קיום לכשעצמם אלא רק בכפוף לפרשנות או למשמעות שאנחנו נותנים להם, והמשמעות שהענקנו להם היא הקובעת את פעולתנו. זהו בעצם תפקידם החשוב של מנהיגים: הם מעניקים את הפרשנות למציאות ומקנים לה משמעות היכולה להפיח בנו תקווה, להניע אותנו לפעולה, ולגרום לדברים להתרחש.

כאשר תיאר ווייק את הארוע של שימוש במפת הפירנאים כדי למצוא את הדרך באלפים למנהל בכיר אתו עבד הוא אמר, "הסיפור היה באמת מושלם אם המנהיג היה יודע שזו המפה הלא נכונה ועדיין היה מסוגל להחזיר את אנשיו". מה שמעניין בשינוי הסיפור ע"י המנהל הוא שהוא תיאר סיטואציה בסיסית בפניה עומדים רוב המנהיגים. המונהגים הם לרוב אבודים ואפילו המנהיג אינו בטוח לאן צריך ללכת. כל מה שהמנהיג יודע הוא שהתכנית או המפה הנמצאת בידו אינה מספיקה כדי לחלץ אותם. **מה שעל המנהיג לעשות הוא לנטוע בטחון באנשיו, לגרום להם לנוע בכיוון כללי כלשהו, ולדאוג לכך שהם ישימו לב לסימנים הנוצרים תוך כדי פעולתם כך שילמדו היכן הם ויקבלו רעיונות טובים יותר לגבי היכן הם ואיפה הם רוצים להיות**. כלומר, למרות שהמפה לא יצגה נאמנה את המציאות הגיאוגרפית בה נמצאו החיילים, הם פעלו לאורה. כאילו היא מערכת של מראי מקומות שיעזרו להם להיחלץ מהמצב אליו נקלעו.

מכאן שיש אפשרות שכאשר אתה אבוד, גם מפה ישנה שאיננה בהכרח מייצגת היטב את המציאות יכולה לעזור, בתנאי שאתה מאמין בה, מתחיל לפעול, יוצר תוצאות מוחשיות, מגלה מה קורה וזה עוזר להבין מה לעשות בצעד הבא. אבל **עבודתו של המנהיג כיוצר משמעות הופכת יותר ויותר קשה כיום**. יצירת משמעות היא תהליך בו הרבה משמעויות אפשריות צריכות לקבל את ההגדרה שלהן.

בסיפור המפה יש תחרות בין שתי משמעויות חליפיות כאמור לעיל. זה מצב קל יחסית. הקושי הוא שבמציאות שלנו יש יותר מדי משמעויות, לא מעט מדי, ובעיה קשה מזו היא שהמנהיג פועל בתוך שדה של משמעויות מתחרות, והמשמעות אותה הוא מעניק לאירועים צריכה להתחרות מולן על מקומה בתודעתם של האנשים.

למשל, איזו משמעות "מנצחת" בתודעת הציבור כאשר מדובר בהתרחשות של יציאת צה"ל מלבנון? "מהלך אמיץ של ממשלה שהצליחה לקבל החלטה שממשלות לפניה לא הצליחו לקבל, ולבצע אותה במינימום של אבידות בנפש"; או "נסיגה מבוהלת ומשפילה הפוגעת בחוסנה של המדינה ובכח ההרתעה של הצבא"; או "הציבור באמצעות ארגון 4 אמהות מנהל את הממשלה ומכתיב את מהלכי הצבא", וכן הלאה...

נקודה אחרונה אותה אני רוצה לציין היא הנטייה המסוכנת של מנהיגים לדבוק במפה למרות שהמציאות אותה היא מייצגת השתנתה. המפה יכולה לייצג כאן תכנית אסטרטגית או כל תכנית אחרת. לא אחדש אם אומר שהמציאות סביבנו משתנה במהירות. אבחנה זו נאמרה כבר במאות אם לא אלפי מאמרים, ספרים, הרצאות וסדנאות. ההקשר שלה לעניינינו הוא שהמשמעות אותה יצרנו אתמול איננה בהכרח זו שתשרת אותנו היטב גם היום. התכניות שבנינו על בסיס המשמעות שיצרנו הן חשובות אבל לא הן יוצרות את ההצלחה. ההצלחה נקבעת ע"י העשייה שלעתים היא בהתאם לתכנית ולעתים בניגוד לתכנית מכיוון שהמציאות, או ליתר דיוק, המשמעות אותה יצרנו אודות המציאות, השתנתה.

...עד כאן כמה מחשבות בעקבות סיפור המפה. גם לך הקורא/ת מחשבות העולות למקרא הסיפור והרעיונות המוצגים, ואת/ה מוזמן/נת לחלוק אותם עם שאר הקוראים.

עבורכם, מתוך האוסף שלי.
תנוכה שמח
תג התנוכה - תג האור

מה מסמלים נרות החנוכה?

=====

נר ראשון - מכיל את עקרון התגברות האור מן המעט אל המרובה מן האחד אל השמונה, בבחינת "מעלין בקודש".

נר שני - מאיר את מושג הגבורה, גבורת הציבור וגבורת היחיד גבורת הדורות וגבורת דורנו, בבחינת "על הגבורות".

נר שלישי - עוסק במופלא מאתנו, בדברים היוצאים מגדר הטבע ובמעשי ידי אדם שהם בבחינת "על הניסים".

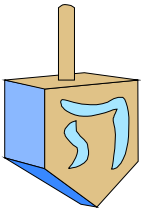
נר רביעי - נוגע באור הנראה לעין והנסתר בלב האדם, במשלי האור הזוהרים הפתוחים לכולנו "שערי אורה".

נר חמישי - מנסה לבדוק האם החבל המתוח כגבול בין תרבות יוון לתרבות ישראל יכול להוות מיתר המפיק מנגינה ערבה בין "אתונה וירושלים".

נר שישי - מעמיק אל מסירות הנפש, אל המחיר היקר ביותר והאחרון שאדם בוחר לשלם על ייחודו ואמיתו, בבחינת "קידוש השם".

נר שביעי - מאזין לסיפור הנשי שבחג, לאש שבאישה, לגבורתה ולתעצומות נפשה של "בת ישראל".

נר שמיני - חוגג את הזדהותנו, יהודים אזרחי מדינת ישראל עם חירות אבותינו, את הקבלה שאנו מוצאים בין הימים ההם לזמן הזה בבחינת: "שוב יקומו המכבים" - "על החירות".

פרדוקס המנורה

=====

משהו מעניין על סמליות המנורה, ניתן לקרוא לסמליות זו "פרדוקס המנורה" - חורבן בית המקדש מול תקומת מדינת ישראל. עם החורבן בית המקדש, נלקחה המנורה לרומי בתהלוכת ניצחון המצויירת על שער טיטוס ביוון. דווקא מנורה זו שציינה את תבוסת היהודים, היא שנבחרה כסמל למדינת ישראל, כסמל לתקומתנו. סמל המנורה מופיע על כל מסמך רשמי של מדינת ישראל ובכל מוסד ממלכתי המייצג את ישראל.

ליקטה. ש.ש.
חג אורים-שמח!